

Dolors Berenguer

En Martí estava cansat de ser ell.
Sempre era igual: tenir el mateix nom,
viure al número 89 del carrer de la Font, pujar al sisè pis.
I veure cada dia al mirall
la seva cara de noi de catorze anys.

En Martí tenia molta imaginació
i feia coses que ningú no entenia.
Sovint pensava que li agradaria ser una altra persona
durant un temps.

Un dia va escriure aquest anunci:

*Sóc un noi de 14 anys.
El meu nom és Martí
i els meus cognoms són Benet Ortiz.
Vaig néixer i visc a Tarragona,
al carrer de la Font, número 89, sisè pis porta B.
Sóc alt i una mica gras,
i tinc els ulls verds i els cabells negres.*

Estudio segon d'ESO.

Sempre porto vambes, pantalons texans i samarreta.

M'ofereixo per canviar-me

per un noi de catorze anys

que visqui en un poble del Perú.

És important que li agradin els animals i la muntanya.

El meu telèfon és el 987 65 43 21 00.

Truqueu-me!

Després va penjar l'anunci pels carrers de la ciutat.

Van passar uns quants dies.

I, és clar, ja t'ho deus imaginar,

no li va telefonar ningú.

Un dia, la mare d'en Martí va veure l'anunci.

No s'ho podia creure!

Però estava segura que era ell: totes les dades coincidien!

Va tornar a casa molt enfadada i va renyar el seu fill:

—Martí, per què has escrit aquell anunci?

Què vol dir que et vols canviar per un noi del Perú?

Això és impossible!

De vegades penso que tu no vius

al carrer de la Font de Tarragona!

Tu vius a la Lluna!

Sí, sí! Ho has sentit bé: a la Lluna, vius!

En sentir la mare, en Martí va respondre:

—Ah, també m'agradaria
canviar-me per una noia de la Lluna.
Em diria Estel i viuria al carrer del Sol.
Tindria la cara blanca, blanca...

—Calla! Calla! Sembla que tinguis cinc anys
en lloc de catorze, Martí. Treu els anuncis del carrer
i no diguis més que t'agradaria ser una altra persona.
Ni que t'agradaria viure en un altre país,
en una altra ciutat o en un altre planeta.

En Martí va creure la mare:
va arrencar els cartells,
i no va desitjar ser altres persones
ni tenir una altra edat.

No va pensar més que volia portar uns altres vestits.
Ni que de vegades volia ser una noia,
i portar faldilles i un barret de colors al cap.

En Martí va acabar el curs.
De segon d'ESO va passar a tercer.
Al setembre van arribar nous alumnes a l'institut:
noies i nois del Marroc, de l'Índia, de Romania...
Del Perú va arribar en Manuel.
En Martí i en Manuel eren de la mateixa edat
i vivien al mateix carrer.
Es van fer molt amics. Sempre anaven junts.

A en Martí li agradava
que el noi peruà li expliqués coses del seu poble,
de la família i dels seus amics
que vivien a les muntanyes dels Andes.

Se l'escoltava atentament.
I s'adonava que ja no necessitava ser una altra persona.
Li agradava ser en Martí i escoltar les històries
que li explicaven els seus amics.